Thư của Hiệu trưởng

Gửi cán bộ viên chức, học sinh sinh viên nhân ngày khai giảng năm học mới.

Toàn thể cán bộ, viên chức và các em học sinh, sinh viên thân mến!

Thay mặt Đảng ủy, Ban Giám hiệu Trường Đại học Sư phạm Kỹ thuật TP.HCM, tôi xin gửi đến toàn thể cán bộ, viên chức (CBVC) cùng các em học sinh, sinh viên (HSSV) của trường ta lời chúc mừng tốt đẹp nhất nhân dịp khai giảng năm học mới 2012-2013!

Trong năm học 2011-2012 với chủ đề là: "Nâng cao năng lực đội ngũ CBVC- Nhân tố quyết định sự phát triển bền vững của Nhà trường", chúng ta tiếp tục đổi mới mạnh mẽ công tác dạy và học; đẩy mạnh việc ứng dụng công nghệ tiên tiến trong giảng dạy; liên kết với các tổ chức đào tạo có uy tín trong và ngoài nước nhằm mang đến cho người học những lợi ích tốt nhất và đã có những thành quả đáng khích lệ. Kết quả, trong học tập số lượng sinh viên giỏi, khá ngày càng tăng; số lượng sinh viên sau khi tốt nghiệp có việc làm ngay cũng tăng lên đáng kể. Đặc biệt, Trường đã khánh thành công trình Tòa nhà trung tâm, nhà học Đa năng, đón Phó Thủ tướng và Bộ trưởng Bộ GD&ĐT, đặc phái viên khoa học của Chính phủ Mỹ, Thứ trưởng Bộ Thương mại Mỹ, Bộ trưởng Văn hóa giáo dục bang Hessen-CHLB Đức ghé thăm… Về đào tạo, các khoa cùng phòng Đào tạo đã hoàn tất 53 chương trình đào tạo bậc đại học 150 tín chỉ theo hướng tiếp cận CDIO thuộc 13 nhóm ngành đào tạo của Trường, lần đầu tiên Trường được Bộ GD&ĐT cấp phép đào tạo 03 ngành tiến sỹ (Kỹ thuật điện,Cơ kỹ thuật và kỹ thuật Cơ khí). Các hội nghị và sự kiện nêu trên được tổ chức tốt, đã góp phần quảng bá thương hiệu Nhà trường ra xã hội.

Kế thừa những thành công của năm học 2011-2012 và để phù hợp với xu thế cạnh tranh của thời kỳ hội nhập, chủ đề và cũng là định hướng công tác cho năm học mới 2012-2013 là: "Đảm bảo chất lượng toàn diện trong đào tạo theo chương trình mới – bước phát triển bền vững sau 50 năm xây dựng và phát triển của nhà trường".

Để thực hiện tốt nhiệm vụ và mục tiêu đề ra, chúng ta cần phải:

Phát huy sức mạnh tập thể xây dựng nhà trường thành một khối đoàn kết vững mạnh. Tạo lập uy tín cao của nhà trường với xã hội. Đổi mới công tác quản lý nhằm nâng cao chất lượng đào tạo đáp ứng nhu cầu phát triển của Nhà trường. Xây dựng đội ngũ CBVC đạt chuẩn, đáp ứng yêu cầu công tác đào tạo và quản lý. Tiếp tục hoàn thiện mô hình tổ chức, quản lý các lớp chất lượng cao. Tăng cường quan hệ quốc tế phục vụ thiết thực cho công tác đào tạo, NCKH và bồi dưỡng nâng cao trình độ.

Hưởng ứng và thực hiện tốt nhiệm vụ trọng tâm trong năm học 2012-2013 của ngành Giáo dục và Đào tạo.

Hoàn thành tốt nhiệm vụ trọng tâm cũng như Mục tiêu chất lượng và kế hoạch thực hiện Mục tiêu chất lượng năm học 2012-2013 của trường.

Tổ chức các hoạt động thiết thực hướng tới kỷ niệm 50 năm ngày thành lập trường (05/10/1962-05/10/2012).

Hy vọng rằng, với sự đoàn kết, nỗ lực vươn lên của toàn thể CBVC và HSSV của nhà trường, trong năm học tới chúng ta sẽ gặt hái được những thành quả mới mỹ mãn hơn. Một lần nữa, tôi xin gửi lời chúc sức khỏe và thành công đến toàn thể CBVC và HSSV của nhà trường trong năm học mới!

PGS.TS. Thái Bá Cần

Diễn văn của Hiệu trưởng tại lễ kỷ niệm 50 năm thành lập Trường Đại học Sư phạm Kỹ thuật Thành phố Hồ Chí Minh

Kính thưa…..

Kính thưa các vị khách quý

Kính thưa các thầy cô giáo, CBVC đã và đang công tác tại trường

Các em HSSV đã và đang học tập tại trường thân mến!.

Thay mặt toàn thể gần 1000 CBVC và gần 30.000 HSSV tôi xin nhiệt liệt chào mừng, cùng lời cảm ơn sâu sắc, lời chúc tốt đẹp nhất đến quý vị đại biểu đại diện các Cơ quan, Ban, Ngành, Đoàn thể ở Trung ương và các địa phương, các trường ĐH, CĐ ở Thành phố Hồ Chí Minh và cả nước, các phóng viên báo chí, truyền hình của Trung ương và thành phố Hồ Chí Minh, các thầy cô giáo, các cán bộ, nhân viên đã từng gắn bó với Trường từ những ngày đầu thành lập và đại diện các thế hệ sinh viên của Trường hiện đang công tác trên khắp mọi miền Tổ quốc. Chúc cho lễ Kỷ niệm 50 năm ngày thành lập trường Đại học Sư phạm Kỹ thuật TP. Hồ Chí Minh thành công tốt đẹp.

Kính thưa quý vị

Từ hơn một năm nay, toàn thể CBVC và HSSV của nhà trường đã náo nức chờ đợi và tổ chức nhiều hoạt động để chào mừng ngày lễ trọng này của nhà trường, ngày lễ ghi dấu ấn lịch sử quan trọng trên con đường phát triển rực rỡ của một cơ sở giáo dục đại học lớn ở khu vực phía Nam. Nửa thế kỷ qua nhà trường đã đóng góp một phần không nhỏ vào sự phát triển nguồn nhân lực có chất lượng cao phục vụ cho sự phát triển kinh tế xã hội ở miền Đông Nam Bộ nói riêng và cả nước nói chung.

Hôm nay, Trường Đại học Sư phạm Kỹ thuật TP. Hồ Chí Minh long trọng tổ chức Lễ kỷ niệm 50 năm thành lập để nhìn lại chặng đường nửa thế kỷ xây dựng và phát triển, đồng thời xác định mục tiêu, phương hướng, nhiệm vụ cơ bản của Trường trên chặng đường tiếp theo đến năm 2015 và định hướng đến 2020.

Tiền thân của trường Đại học Sư phạm Kỹ thuật TP. Hồ Chí Minh là Ban Cao đẳng Sư phạm Kỹ thuật thuộc trường Bách Khoa Phú Thọ, được thành lập ngày 5.10.1962 theo quyết định số 1082/GD của Chính phủ Việt Nam Cộng hoà ở Miền Nam Việt nam.

Năm 1972, Ban được đổi tên thành Trung tâm Cao đẳng Sư phạm Kỹ thuật Nguyễn Trường Tộ Thủ Đức, và sau đó, năm 1974, Trung tâm được nâng cấp thành trường Đại học Giáo dục Thủ Đức.

Sau khi đất nước thống nhất, trường được mang tên trường Đại học Sư phạm Kỹ thuật Thủ Đức theo quyết định số 426/TTg ngày 27.10.1976 của Thủ tướng Chính phủ nước Việt Nam Dân chủ Cộng hoà (nay là Cộng hoà Xã hội Chủ nghĩa Việt Nam).

Năm 1984, hợp nhất với trường Trung học Công nghiệp Thủ Đức và đổi tên thành trường Đại học Sư phạm Kỹ thuật Tp. Hồ Chí Minh.

Năm 1991, sáp nhập thêm trường Sư phạm Kỹ thuật V.

Năm 1995 trường là thành viên không chính thức của Đại học Quốc gia Tp. Hồ Chí Minh.

Năm 2000 tách khỏi Đại học Quốc gia, trực thuộc Bộ Giáo dục-Đào tạo, tên trường được khôi phục là Trường Đại học Sư phạm Kỹ thuật Tp. Hồ Chí Minh.

Tập thể cán bộ, viên chức trường đã quyết định lấy **ngày 5.10 (1962) làm ngày kỷ niệm thành lập trường và ngày 27.10 (1976) làm ngày kỷ niệm trường mang tên Đại học Sư phạm Kỹ thuật.**

Nhìn lại chặng đường 50 năm qua, Trường Đại học Sư phạm Kỹ thuật Tp. Hồ Chí Minh đã có quá trình xây dựng, trưởng thành về nhiều mặt và đạt được những thành tích rất đáng tự hào. Trường đã hoàn thành tốt chức năng, nhiệm vụ và sứ mạng của mình đó là:

Là trường chuyên đào tạo giáo viên kỹ thuật, giáo viên dạy nghề ở bậc đại học và trên đại học cho cả nước, Trường đại học Sư phạm Kỹ thuật thành phố Hồ Chí Minh có sứ mạng quan trọng trong việc đào tạo và phát triển đội ngũ những người thầy trực tiếp đào tạo nguồn nhân lực chất lượng cao cho công cuộc công nghiệp hóa, hiện đại hóa đất nước và hướng tới nền kinh tế tri thức. 50 năm qua trường đã đào tạo cho xã hội trăm Thạc sĩ, hàng chục ngàn kỹ sư công nghệ và giảng viên kỹ thuật và cán bộ kỹ thuật, hiện có nhiều người đảm nhận các nhiệm vụ trọng trách trong các cơ sở giáo dục, các doanh nghiệp…. trên phạm vi cả nước.

Là trường đầu ngành trong hệ thống Sư phạm Kỹ thuật Việt Nam, tiếp cận, áp dụng những phương pháp và phương tiện giảng dạy mới, Trường đào tạo và bồi dưỡng những nhà giáo trong lĩnh vực giáo dục nghề nghiệp có lý thuyết vững, kỹ năng thực hành cao, nghiệp vụ sư phạm giỏi; cung cấp nguồn nhân lực có kỹ năng thực hành tốt, phù hợp với thực tế sản xuất, đáp ứng nhu cầu ngày càng cao của xã hội. Trường đã đỡ đầu cho nhiều trường cao đẳng, trung cấp chuyên nghiệp nay đã được nâng cấp lên thành trường đại học, cao đẳng

Là Trung tâm nghiên cứu, thực nghiệm trong lĩnh vực giáo dục nghề nghiệp, Trường là một đơn vị tham mưu tin cậy cho Nhà nước trong việc hoạch định các chính sách liên quan, là chỗ dựa tin cậy cho các cơ sở đào tạo trong việc đổi mới phương pháp và phương tiện dạy học.

Công tác nghiên cứu khoa học và chuyển giao công nghệ phát triển mạnh, đặc biệt là phong trào nghiên cứu khoa học trong sinh viên ứng dụng vào sản xuất và đời sống, tạo sân chơi trí tuệ cho HSSV qua các cuộc thi Olympic, cuộc thi sáng tạo Robot Việt Nam…. đều đạt được giải thưởng đáng tự hào.

Công tác hợp tác quốc tế của Trường ngày càng được mở rộng, phát triển đa dạng và thu được hiệu quả thiết thực, góp phần tạo dựng uy tín, thương hiệu của Trường trong cộng đồng đại học ở khu vực và thế giới.

Đội ngũ cán bộ, giảng viên của Trường ngày càng phát triển cả về số lượng và chất lượng đảm bảo chất lượng đào tạo theo các tiêu chí đánh giá ngoài của Kiểm định chất lượng giáo dục đại học.

Công tác xây dựng cơ sở vật chất và trang thiết bị của Trường được đẩy mạnh theo hướng chuẩn hoá, hiện đại hoá đã cải thiện tích cực điều kiện làm việc, giảng dạy và học tập của cán bộ, sinh viên, bộ mặt của Trường ngày một khang trang, bề thế hơn. Những năm gần đây Nhà nước và từ các nguồn vốn hợp pháp của trường đã đầu tư cho cơ sở vật chất hàng trăm tỷ đồng.

Trường đã chủ động, tích cực tham gia các hoạt động xã hội hướng về cộng đồng thông qua các tổ chức Công đoàn, Đoàn TNCS và Hội Sinh viên nhà trường như: Hỗ trợ giáo

dục vùng sâu, vùng xa; tặng các nhà tình thương, tình nghĩa cho những gia đình nghèo và những gia đình có công với Cách mạng; chăm sóc phụng dưỡng bà mẹ Việt Nam anh hùng, quyên góp ủng hộ đồng bào bị thiên tai, lũ lụt và bị tai nạn rủi ro; hiến máu nhân đạo và tổ chức các phong trào thanh niên tình nguyện.

Sự phối hợp hoạt động đồng bộ, có hiệu quả cao của Tổ chức Đảng, chính quyền và các đoàn thể quần chúng tạo sự đoàn kết phát huy sức mạnh tổng hợp đưa Trường phát triển đi lên.

Là một trường đại học công lập vừa có bề dày kinh nghiệm vừa năng động, Trường đại học Sư phạm Kỹ thuật Tp. Hồ Chí Minh cung cấp các chương trình đào tạo chất lượng cao theo hướng công nghệ trong một môi trường sư phạm, luôn quan tâm và chăm lo cho sinh viên.

Trường đã đưa ra Chính sách chất lượng "Không ngừng nâng cao chất lượng dạy và học nhằm mang đến cho người học những điều kiện tốt nhất để phát huy tiềm năng sáng tạo, nâng cao kiến thức, rèn luyện kỹ năng đáp ứng nhu cầu xã hội".

Trường đại học Sư phạm Kỹ thuật Tp. Hồ Chí Minh đem đến cho người học nhiều sự lựa chọn bởi đa dạng các bậc học, các loại hình đào tạo và sự phong phú về ngành nghề đào tạo. Hiện nay, trường có 14 khoa với gần 30.000 HSSV đang theo học ở 5 trình độ: Tiến sĩ, Thạc sĩ, đại học, cao đẳng và trung cấp chuyên nghiệp; gồm các loại hình đào tạo: Chính quy, Không chính quy.

Nửa thế kỷ qua, Trường đại học Sư phạm Kỹ thuật Tp. Hồ Chí Minh đã không ngừng lớn mạnh và trưởng thành về nội lực. Trường đã khẳng định được vai trò quan trọng đối với giáo dục đại học nói chung và giáo dục chuyên nghiệp nói riêng trên phạm vi cả nước. Trường giữ vai trò nòng cốt, đầu tầu đối với hệ thống các trường sư phạmkỹ thuật thông qua các hoạt động đổi mới nội dung, chương trình, phương pháp dạy học, hợp tác đào tạo, nghiên cứu khoa học chi viện chuyên môn. Trường cũng đã tích cực tham gia các hoạt động xã hội hướng về cộng đồng. Tổ chức Đảng và các đoàn thể quần chúng trong Trường vững mạnh, hoạt động đồng bộ, đạt hiệu quả cao. Do vậy, Trường đại học Sư phạm Kỹ thuật Tp. Hồ Chí Minh ngày càng khẳng định được vị thế của mình trong cộng đồng đại học Việt Nam và đang từng bước nỗ lực vươn ra hội nhập hệ thống đại học ở khu vực và thế giới.

Trong quá trình xây dựng và trưởng thành, Trường đại học Sư phạm Kỹ thuật Tp. Hồ Chí Minh luôn nhận được sự quan tâm, động viên kịp thời của Đảng và Nhà nước, của Bộ Giáo dục và Đào tạo, của Thành ủy, UBND TP. HCM và các tỉnh thành phía Nam. Trường đã được Chủ tịch nước tặng Huân chương lao động Hạng Ba năm 1985, Huân chương lao động Hạng Nhì năm 1996, Huân chương lao động hạng Nhất năm 2001 và Huân chương Độc lập Hạng Ba năm 2007. Cờ thi đua của Chính phủ năm 2008. Đảng bộ Trường nhiều năm liên tục được công nhận là đảng bộ trong sạch vững mạnh; Công đoàn Trường vinh dự được nhận Huân chương lao động Hạng Ba,Huân chương lao động Hạng Nhì; Đoàn TNCSHCM nhà trường được nhận Huân chương lao động Hạng Ba, của Chủ tịch nước trao tặng. UBND Thành phố Hồ Chí Minh và các tỉnh thành phía Nam tặng nhiều Bằng khen cho các tập thể và cá nhân của Trường. Đó là những phần thưởng cao quý mang lại vinh dự cho nhà trường và là sự ghi nhận những đóng góp to lớn của nhiều thế hệ cán bộ, giảng viên, nhân viên và sinh viên của Trường trong suốt 50 năm qua.

Kính thưa quý vị

Trong niềm vui của buổi Lễ trọng thể kỷ niệm 50 năm thành lập Trường này của chúng ta, tôi xin thay mặt tập thể nhà trường trân trọng ghi nhận công lao đóng góp to lớn của

các thầy cô giáo, các cán bộ, nhân viên thuộc lớp người đi trước đã xây đắp cho ngôi trường này. Tôi cũng xin gửi đến những đồng chí lãnh đạo tiền nhiệm, những cán bộ, giảng viên, nhân viên của Trường đã đi xa chúng ta mãi mãi, đặc biệt là cố Hiệu trưởng Nguyễn Xuân Tài, cố Hiệu trưởng Nguyễn Ngọc Cẩn tấm lòng thành kính tri ân sâu sắc của tập thể nhà trường.

Những thành tích mà Trường đạt được trong 50 năm qua là rất đáng tự hào. Nhưng mỗi thành viên của Trường hôm nay và mai sau không được phép bằng lòng mà còn phải nỗ lực phấn đấu nhiều hơn nữa để đưa nhà trường phát trển mạnh mẽ hơn nữa cho sự nghiệp trồng người, trước mắt là phải thực hiện tốt chính sách chất lượng của trường, kế hoạch phát triển trường đến 2015 và tầm nhìn đến 2020, đó là:

Là một trong tốp 10 trường đại học hàng đầu của Việt Nam theo các tiêu chí kiểm định chất lượng của Nhà nước, trên một số mặt ngang tầm với những trường có uy tín của các nước trong khu vực.

Trở thành trường đại học đa ngành, đa lĩnh vực theo hướng nghề nghiệp - ứng dụng, trong đó một số lĩnh vực sẽ đào tạo theo hướng nghiên cứu - phát triển.

Sinh viên tốt nghiệp có việc làm phù hợp và phát huy được năng lực một cách tối đa để cống hiến cho xã hội.

Chương trình đào tạo có tính thích ứng cao, bằng cấp của Trường được công nhận một cách rộng rãi trong khu vực và thế giới.

Tạo được ảnh hưởng tích cực đến đời sống tinh thần và vật chất đối với xã hội, đặc biệt là đối với khu vực phía Nam.

Lãnh đạo Trường mong rằng các thầy cô giáo cùng toàn thể cán bộ, nhân viên và HSSV nhà trường đoàn kết, chung sức, chung lòng cùng nhau xây dựng Trường đại học Sư phạm Kỹ thuật Tp. Hồ Chí Minh ngày càng phát triển, xứng đáng với lòng tin cậy của Đảng, Nhà nước và nhân dân.

Kính thưa quý vị

Quá trình xây dựng và phát triển của Trường đại học Sư phạm Kỹ thuật Tp. Hồ Chí Minh 50 năm qua được như hôm nay là nhờ quá trình liên tục phát huy nội lực của nhiều thế hệ cán bộ, giảng viên, nhân viên và HSSV nhà trường. Cùng với sự quan tâm, giúp đỡ của chính quyền các cấp, của các ban, ngành, đoàn thể ở Trung ương, Thành phố Hồ Chí Minh và các tỉnh thành phía Nam. Đặc biệt là sự lãnh đạo, chỉ đạo sát sao của Bộ Giáo dục và Đào tạo; sự hợp tác, hỗ trợ nhiệt tình của các trường bạn, các cơ sở liên kết đào tạo; các cơ quan thông tấn báo chí, các doanh nghiệp, các tổ chức xã hội, các Đại sứ quán, Tổng lãnh sự, các bạn bè quốc tế và các cá nhân tâm huyết với sự nghiệp trồng người. Thay mặt các thế hệ CBVC và HSSV tôi xin bày tỏ lòng biết ơn chân thành, sâu sắc và tin tưởng rằng sẽ tiếp tục nhận được sự quan tâm, giúp đỡ có hiệu quả, sự động viên, khích lệ kịp thời của các cơ quan, tổ chức và cá nhân ở trong và ngoài nước trên chặng đường tiếp theo của nhà trường.

Xin cảm ơn các đơn vị và cá nhân đã gửi lẵng hoa, thiệp chúc mừng tập thể nhà trường nhân Lễ trọng thể hôm nay.

Xin cảm ơn phóng viên các báo đài Trung ương và Thành phố Hồ Chí Minh đã đến dự và đưa tin.

Trân trọng cảm ơn!.

NGƯT. PGS. TS. THÁI BÁ CẦN
HIỆU TRƯỞNG, BÍ THƯ ĐẢNG ỦY

37 năm Những ngày đầu tiếp quản...

Tôi đến gặp thầy vào một buổi chiều tháng 4. Giữa cái tấp nập của phố phường, cái ồn ào của đô thị, ngôi nhà của thầy nằm khuất sau một khu vườn xanh ngát tạo ra một không khí yên tĩnh và nhẹ nhàng. Thầy Đinh Xuân Lộc, nguyên là Trưởng khoa Khoa học cơ bản, một trong những người đầu tiên về tiếp quản trường sau ngày miền Nam hoàn toàn giải phóng và là người gắn bó, chứng kiến từng giai đoạn chuyển mình đi lên của trường ĐH Sư phạm Kỹ thuật TP.HCM. Khi biết tôi muốn tìm hiểu về những ngày đầu của trường sau khi thống nhất đất nước, thầy đã nở một nụ cười thật ấm áp và cởi mở khi kể về quãng thời gian thật đáng nhớ này:

PV: Được biết thầy là một trong một số rất ít thầy cô trong đoàn tiếp quản về trường sau khi đất nước hoàn toàn giải phóng. Thầy có thể kể lại một số kỷ niệm để chúng em, những sinh viên được sinh ra và lớn lên trong thời gian đất nước hoà bình có thể hiểu và cảm nhận được những tháng ngày lịch sử ấy không ạ?

Thầy Đinh Xuân Lộc:

Hồi ấy, đoàn tiếp quản về trường ngày 02/5/1975, 2 ngày sau ngày chiến thắng. Đoàn tiếp quản gồm năm thầy cô, do thầy Tạ Quang Niệm làm trưởng đoàn. Tôi còn nhớ rất rõ, hôm ấy khi đoàn tiếp quản về, các thầy cô giáo trong trường đã đón đoàn tại phòng A110. Giải phóng, đất nước được độc lập, tất nhiên ai cũng rất vui mừng. Nhưng các thầy cô còn lại ở trường hồi ấy vẫn có không ít hoang mang lo ngại. Đoàn tiếp quản về đã giải thích ý nghĩa của ngày Giải phóng miền Nam, một ngày mang một ý nghĩa thật trọng đại của dân tộc. Nhiệm vụ rất lớn của các thầy cô trong đoàn tiếp quản ngày ấy là phải làm sao cho các thầy cô giáo thật yên tâm công tác. Ký túc xá của chúng ta lúc đó chỉ là khu chữ H (khu phòng học B) bây giờ. Lúc đó có khoảng 20 sinh viên còn ở lại trường, họ là những sinh viên tốt. Sau khi gặp gỡ, giải thích ý nghĩa ngày giải phóng, các thầy cô đã thành lập đội tự vệ của trường là những sinh viên ấy do anh

Trường làm đội trưởng. Mặc dù khi vào tiếp quản trường, vũ khí duy nhất chỉ là một cây súng AK, nhưng đoàn đã rất tin tưởng và giao hẳn cho các em sinh viên.

Thưa thầy, trong những ngày đầu tiên sau giải phóng, gần như mọi thứ đều phải bắt đầu lại, chắc hẳn các thầy cô và anh chị sinh viên hồi ấy gặp rất nhiều khó khăn?

Hồi ấy, khi về đến trường, rất nhiều súng ống đạn dược nằm rải rác khắp trường. Các thầy và sinh viên phải dọn dẹp, thu lượm để chở ra cho huyện đội Thủ Đức. Và thật không may, một chuyện buồn đã xảy ra. Trong một lần đẩy xe đạn đến huyện đội, chiếc xe bị xóc làm một quả lựu đạn phát nổ và một em sinh viên đã bị thương. Thầy còn nhớ em sinh viên ấy tên Tâm, lúc ấy mặc dù đã đưa vào bệnh viện Chợ Rẫy cấp cứu nhưng em Tâm đã mù hai mắt. Đó là một kỷ niệm rất buồn nhưng nó đánh dấu một giai đoạn vô cùng khó khăn của lịch sử, sau chiến tranh những sự nguy hiểm vẫn luôn đe dọa con người.

Ngoài ra, hồi ấy sau chiến tranh, đi dọc hết xa lộ Hà Nội, có rất nhiều ô tô mà lính Mỹ để lại. Để tận dụng làm công cụ học tập, chúng tôi chủ trương cho các sinh viên khoa Cơ khí ô tô ra kéo về tập trung ở bãi đất trống (khu C bây giờ). Những chiếc ô tô ấy đã giúp đỡ rất nhiều cho việc học tập của sinh viên ngành Ô tô (thầy cười thật tươi).

Còn về phía các thầy cô cũ của trường và các thầy cô trong Ban Quân quản do tất cả đều là trí thức nên việc tiếp xúc và hòa hợp với nhau rất nhanh; mặc dù vậy, vẫn còn một số vướng mắc trong vấn đề ý thức tư tưởng. Trong một dịp ngồi nói chuyện với các thầy cô cũ của trường bằng tiếng Pháp, đại ý là các thầy cô rất hoang mang và lo lắng về chuyện những người mới về tiếp quản trường đánh giặc thì có thể giỏi, nhưng liệu có quản lý Giáo dục được hay không? Tôi đã hiểu được, và cũng rất vui vẻ trả lời bằng tiếng Pháp rằng: “Các thầy cô tin tưởng chúng tôi đánh giặc giỏi là tốt rồi, còn chuyện quản lý Giáo dục sau này khi công tác với nhau để đưa trường này đi lên, chúng ta sẽ hiểu nhau hơn”. Và như thế, các thầy cô đã yên tâm hơn, sau một thời gian dài công tác, chúng tôi đã thực sự sát cánh bên nhau đưa ngôi trường này đi lên.

Như vậy là 37 năm đã trôi qua, đã có rất nhiều thay đổi. Thầy có suy nghĩ gì khi trường chúng ta đang dần chuyển mình, phát triển ngày một mạnh hơn?

Tôi rất vui khi quy mô trường chúng ta phát triển ngày một mạnh hơn. Hồi ấy, trường chúng ta là Đại học Giáo dục nên số khoa rất ít và số sinh viên ở mỗi khoa cũng không nhiều. Quy mô giảng dạy lúc ấy cũng hạn hẹp, hầu hết là đào tạo cho các thầy cô đang trực tiếp giảng dạy ở các trường. Sau này trường chúng ta sáp nhập thêm 2 trường là Trung học Việt Đức và Trường Sư phạm V thành trường ĐH Sư phạm Kỹ thuật lớn mạnh như ngày nay. Trải qua bao nhiêu thăng trầm, trường ĐH Sư phạm Kỹ thuật ngày nay đang dần trở thành một trường đại học có quy mô lớn trong khu vực. Tuy vậy, bản thân tôi thấy sinh viên hồi trước gắn bó với trường nhiều hơn bây giờ, hàng năm, các em sinh viên cũ vẫn về thăm trường, mặc dù bây giờ tất cả đã thành đạt, nhưng họ vẫn dành tình cảm rất lớn hướng về ngôi trường này.

Nhân kỷ niệm 50 năm thành lập trường, thầy có gì muốn nhắn nhủ với các bạn đang là sinh viên học tập tại trường không ạ?

Cũng đã gần đến ngày truyền thống của trường, tôi chỉ muốn nói với các em sinh viên rằng, các em nên nhiệt tình với ngành nghề mình theo đuổi, phải cố gắng, chí thú học tập, nhất là tăng cường việc tự học. Tôi chỉ mong mỏi các em càng ngày càng gắn bó hơn với trường, gắn bó với trường có nghĩa là gắn bó với ngành nghề mình theo đuổi, có như vậy các em mới có thành công thực sự.

Xin thay mặt các bạn sinh viên cảm ơn thầy. Chúc thầy cùng gia đình nhiều sức khỏe, hạnh phúc!

Cẩm Duyên *(CTV Phòng CTHSSV)*

Nhớ về Trường xưa

Mấy tháng trước, Blog Bông Tràm có gửi Email chung đến tôi, gợi ý viết bài cho Bông Tràm về nhà văn Mai Văn Tạo, tôi bận nên không viết được, vì đang viết Văn Học Miền Nam 1954-1975, mặc dù nhà văn Mai Văn Tạo là đồng hương, cũng là nhà văn ở trong thời kỳ đó.

Nay được điện thư của anh Hoàng Công Chương (cán bộ Phòng CTHSSV) mời viết bài cho tập kỷ yếu của Trường Đại Học Sư Phạm Kỹ Thuật Thủ Đức sau 50 năm hoạt động, tôi nghĩ đó là nơi tôi đã học, tôi đã sinh hoạt ở đó trong những ngày đầu tiên, sau khi ông Hiệu Trưởng Trường Trung Học Kỹ Thuật Nguyễn Trường Tộ, tiếp nhận Trường vào năm 1972, và sau đó, có lẽ là năm 1984 tôi có dạy vài tháng cho sinh viên chính quy và bồi dưỡng, cho nên dù bận cũng muốn đóng góp, hay dở xin độc giả lượng thứ cho, vì tôi hay viết chớ không phải viết hay.

Khi tôi nhập học vào Trường, tên tôi ở vào hạng dự bị chót, năm học đó 1964-1965, thi tuyển lấy chính thức 10 sinh viên và dự bị 2 sinh viên để đào tạo Giáo sư Trung Học Kỹ Thuật Đệ Nhứt Cấp, học trình 2 năm.

Dù đậu dự bị nhưng có mấy sinh viên lại trúng tuyển vào trường Kỹ sư Công Nghệ bỏ học, biết thế nên tôi xin vào học dự thính, trong lớp có 2 anh cũng trúng tuyển vào Kỹ sư Công Nghệ nhưng chọn học Sư Phạm Kỹ Thuật, đó là anh Nguyễn Văn Bài và anh Nguyễn Văn Hoạt, tổng cộng kể cả tôi chỉ có 7 sinh viên theo học, chừng tháng sau, anh Hoạt bỏ học, lớp chỉ còn lại vỏn vẹn có 6 người, gần đây tôi có liên lạc được, mới biết năm đó anh Hoạt được học bổng du học ở Pháp, rồi anh ở luôn làm việc bên ấy cho đến khi về hưu, năm nay tôi đi nghỉ hè ở Pháp, anh Hoạt có mời tới nhà anh ở thành phố Nante chơi vài hôm, nhưng rất tiếc, tôi không tới thăm anh được.

Vào học, tìm hiểu tôi được biết Trường được thành lập từ năm 1962 dưới thời ông Nguyễn Được làm Giám Đốc Nha Kỹ Thuật Học Vụ, địa chỉ 48 đường Phan Đình Phùng (nay là Nguyễn Đình Chiểu), ông Trần Lưu Cung Phó Giám Đốc Nha, kiêm Giám Đốc Cao Đẳng Sư Phạm Kỹ Thuật, Trường dùng tạm cơ sở của Trường Bách Khoa Trung Cấp Phú Thọ cũng do ông Trần Lưu Cung làm Hiệu Trưởng, nghe nói ông Trần Lưu Cung là kỹ sư télécom ở Pháp về cùng đợt với ông Nguyễn Được, hình như vào năm 1959. Năm 1963 ông Nguyễn Được làm Bộ Trưởng Bộ Giáo Dục, ông Trần Lưu Công lên làm Giám Đốc Nha, vài tháng sau nội các

Nguyễn Ngọc Thơ đổ, ông Được bay luôn, sau năm 1975, vợ cũ ông Nguyễn Được người Pháp, bảo lãnh ông sang Pháp định cư. Ông Trần Lưu Cung có lúc làm Thứ Trưởng Giáo Dục, nội các ấy đổ, ông Trần Lưu Cung làm việc cho Unesco ở Côte d'Ivoire, sau này định cư ở Virginia.

Khi chúng tôi nhập học vào đầu niên khóa, thì khóa đầu tiên vừa mới ra trường, tôi không biết các anh là ai, nhưng sau này là đồng nghiệp, nhất là trong 2 lần Hội thảo Hè năm 1966 và năm1967, để định chương trình Kỹ Nghệ Họa cho các Trường Kỹ Thuật từ lớp 8 đếp lớp 12, qua đó chúng tôi quen biết nhau, tôi được biết, khóa này có 8 anh:

1) Anh Bùi Duy Trầm sau làm Hiệu Trưởng Trung Học Kỹ Thuật Vĩnh Long thay ông Lý Kim Chân về Nha Kỹ Thuật Học Vụ làm Phó Giám Đốc. 2) Anh Nguyễn Văn Hoa, giáo sư Trường Kỹ Thuật Vĩnh Long, sau làm Hiệu Trưởng Trung Học Kỹ Thuật Kiến Hòa, năm 1970 anh đi du học ở Mỹ lấy bằng Master, về dạy ở Sư Phạm Kỹ Thuật Thủ Đức, nay định cư ở Úc. 3) Anh Nguyễn Văn Huệ, giáo sư Trung Học Kỹ Thuật Y-ÚT tại Banmêthuột, sau làm Hiệu Trưởng Trường này từ năm 1969 đến năm 1974, sau anh từ chức, là Hội Viên Hội Đồng Văn Hóa Giáo Dục, nay định cư ở Washington State. 4) Anh Nguyễn Đức Lưu có lúc làm Giám Học Trung Tâm Chuyên Nghiệp Phan Đình Phùng, sau 1975 anh dạy Vẽ Kỹ Thuật tại Trường Đại Học Sư Phạm Kỹ Thuật Thủ Đức. 5) Anh Lương Sương Khen, giáo sư Trung học Kỹ Thuật Đà Nẵng, sau chuyển về Trường Cao Thắng, nay anh đã mất. 6) Anh Trần Phát Lạc tôi không nhớ đầu tiên anh dạy trường nào, sau đổi về dạy ở Cao Thắng cùng lượt với anh Lương Sương Khen. 7) Anh Phạm Minh Phước trước tôi không rõ anh dạy trường nào, sau anh chuyển về Trường Nguyễn Trường Tộ dạy cho đến khi về hưu gần đây. 8) Anh Lưu Đức Phương tôi không nhớ anh dạy trường nào, nhưng qua đời sau khi anh đi dạy vài năm.

Khóa 2 nhập học niên khóa 1963-1964, khóa này hầu hết đều học chung với tôi từ đệ Thất đến Đệ nhị, sau đó tôi thi rớt Tú Tài I, nên các anh vào trước tôi một năm, khóa này có 2 anh Phạm Văn Tài và Lê Văn Mạnh đặc biệt năm Đệ Tam Kỹ Thuật, hai anh đỗ Tú Tài I phổ thông, nên được học Đệ nhất Kỹ thuật, đỗ Tú Tài II Kỹ thuật rồi thi vào Sư Phạm Kỹ Thuật, khóa này có mấy anh học 2 năm, còn lại hầu hết học 4 năm.

Trong những anh học 2 năm có anh Nguyễn Hữu Chính sau làm Hiệu Trưởng Trường Kỹ Thuật Sa Đéc, nay định cư ở Úc. Các anh học 4 năm sau khi tốt nghiệp, có anh Phạm Văn Tài, Lê Văn Mạnh được phân bổ về dạy ngay tại Trường Kỹ Thuật Cao Thắng, anh Lý Thất dạy trường Bách Khoa Trung Cấp còn số khác phân bổ về các trường xa thủ đô Sài gòn. Về sau anh Phạm Văn Tài làm Hiệu Trưởng Trường Nguyễn Trường Tộ, rồi thăng Chủ Sự Phòng Vật Tư, Nha Học Chánh Sàigon, anh định cư ở Oregon rồi mất ở đó năm 1999, sau khi tới Mỹ vài năm. Anh Lý Thất làm Hiệu Trưởng Trường Kỹ Thuật An Giang (Long Xuyên), anh mất tại đây trên 10 năm rồi, anh Lê Kim Nghĩa làm Hiệu trưởng Trường Kỹ Thuật Kiến Phong (Cao Lãnh).

Khóa tôi là khóa 3, chỉ có 6 sinh viên, học mãn khóa 2 năm thì có 2 anh được giữ lại để học 4 năm, đó là anh Nguyễn Đức Lộc sau khi ra trường dạy ở Trường Kỹ Thuật Việt Đức, anh Nguyễn Văn Được hình như ra Trường dạy ở Phước Tuy, sau làm Hiệu Trưởng Trường Kỹ Thuật Tây Ninh, anh đã mất vài năm trước đây tại quê anh ở Phước Tuy.

Bốn chúng tôi ra Giáo sư Đệ Nhất Cấp: 1) Anh Nguyễn Văn Bài chọn Trường Kỹ Thuật An Giang vì vợ sắp cưới của anh là Y tá ở Bệnh viện Long Xuyên 2) Anh Lương Văn Nhơn về Trường Kỹ Thuật Vĩnh Long, năm 1970 làm Hiệu Trưởng Trường Kỹ Thuật Kiến Hòa thay anh Nguyễn Văn Hoa đi du học, nay anh Nhơn định cư ở Ohio. 3) Anh Trịnh Như Tích đi dạy ở Trường Kỹ Thuật Đà Nẵng sau chuyển về Trường Kỹ Thuật Gia Định, làm Giám Học Trường này, đặc biệt anh Trịnh Như Tích

Thầy Nguyễn Văn Quyền, Tác giả Huỳnh Ái Tông (thứ 2 từ phải qua)...

là thí sinh phổ thông lại trúng tuyển vào Ban Kỹ Nghệ Họa Sư Phạm Kỹ Thuật, theo tôi biết, từ ngày thành lập trường cho đến năm 1975 chưa hề có ai có thể trúng tuyển như ạnh. Thật là một kỳ tích, nay anh định cư ở San José, California. 4) Là tôi, chọn nhiệm sở Trường Kỹ Thuật Y-ÚT Banmêthuột, năm 1974 làm Hiệu Trưởng Trường Kỹ Thuật Nguyễn Trường Tộ, thay anh Phạm Văn Tài.

Sau khi tôi ra Trường, các khóa về sau tôi không được rõ lắm, chỉ biết năm 1974 khi làm Hiệu trưởng, tôi có nhận anh Nguyễn Văn Quyền, giáo sư Trường Việt Đức vào dạy giờ, từ đó anh với tôi quen nhau, sau này Trường Việt Đức sáp nhập vào Đại Học Sư Phạm Kỹ Thuật Thủ Đức, nghe nói anh đã về hưu, nhưng vẫn còn dạy hay làm việc ở Trường cho đến nay.

Cho đến trước năm 1975, không hẹn mà chúng tôi tự nhiên soạn đủ một bộ sách dạy Kỹ Nghệ Họa cho học sinh Kỹ Thuật từ lớp 8 tới lớp 12.

- Lớp 8 Kỹ Thuật Toán và Chuyên Nghiệp soạn giả Lương Sương Khen và Nguyễn Đức Lưu.
- Lớp 9 Kỹ Thuật Toán và Chuyên Nghiệp soạn giả Huỳnh Ái Tông
- Lớp 10 Kỹ Thuật Toán soạn giả Nguyễn Đình Lâm
- Lớp 11 Kỹ Thuật Toán soạn giả Nguyễn Đình Lâm
- Lớp 12 Kỹ Thuật Toán soạn giả Phạm Văn Tài và Lý Thất.

Trước 1975, Ban Kỹ Nghệ Họa của Trường Sư Phạm Kỹ Thuật có ít nhất 10 anh làm Hiệu Trưởng Trường Kỹ Thuật, trong đó có 1 anh dạy Đại Học (Nguyễn Văn Hoa), 4 anh làm Hiệu Trưởng Trường Đệ Nhị Cấp (Bùi Duy Trầm, Phạm Văn Tài, Lý Thất, Huỳnh Ái Tông). 5 anh làm Hiệu Trưởng Trường Đệ Nhất Cấp (Nguyễn Văn Huệ, Nguyễn Hữu Chính, Lê Kim Nghĩa, Lương Văn Nhơn, Nguyễn Văn Đước). Sở dĩ ban Kỹ Nghệ Họa được đề cử giữ chức Hiệu Trưởng vì có trình độ Tú Tài toàn phần, hầu hết đều đã học qua các ngành chuyên môn như: Nguội, Gò, Rèn, Hàn, Cơ Khí Ô-tô, Điện, Kỹ Nghệ Gỗ, Máy Dụng cụ cho nên dễ điều hành Trường từ giáo sư dạy các môn phổ thông cho đến hoạt động các xưởng.

Về Trường Đại Học Sư Phạm Kỹ Thuật hiện tại, khi nhà thầu hoàn tất bàn giao cho Bộ Giáo Dục, ông Bộ Trưởng giao chìa khóa Trường cho ông Phan Kim Báu Hiệu Trưởng Trung Học Kỹ Thuật Nguyễn Trường Tộ, đang có chương trình sẽ sáp nhập chung với Ban Cao Đẳng Sư Phạm Kỹ Thuật thành Trung tâm Giáo Dục Kỹ Thuật Nguyễn Trường Tộ, lúc đó đang là mùa Hè, ban ngày có gác-dan trông nom Trường, ban đêm chúng tôi gồm giáo sư Trường Nguyễn Trường Tộ và Sư Phạm Kỹ Thuật có xe Trường chiều rước lên ngủ

giữ Trường, sáng xe đưa về.

Thời gian đó, trong toán của chúng tôi có anh Lê Bá Thanh Trưởng phòng Hành chánh, trưởng toán, Hà Mộng Giao, Nguyễn Tấn Lợi, tôi và hai vị thuộc Sư Phạm Kỹ Thuật nay tôi không nhớ được, ở đó rất buồn tẻ vì Trường sở rộng thênh thang, mấy dãy lớp học, ký túc xá, xưởng, nhà kho, nhà Hiệu Trưởng … chỉ có mấy anh em mà thôi, chúng tôi buồn nên thả bộ ra trước Trường, con lộ chạy từ Xa lộ vào chợ Thủ Đức, có một cái quán Chiều Tím, không có tiếp viên, chị chủ là một quả phụ, có đứa con học nội trú ở Trường Kỹ Thuật Nghĩa Tử, nên tiếp đãi chúng tôi ân cần hoặc khi uống cà phê, hoặc khi uống bia.

Một đêm, sau khi ổn định chỗ nằm – tôi nằm ở ngoài hành lang, bên cạnh anh Thanh, anh Lợi nằm trong lớp Kỹ Nghệ Họa – anh Lợi và tôi ra quán Chiều Tím, mỗi người uống một chai bia "con cọp" rồi vào Trường đi ngủ, sở dĩ anh Nguyễn Tấn Lợi đi với tôi vì anh là người Long An nhưng "chuột sa hủ nếp", anh không kể rõ, tôi chỉ biết anh được gia đình giàu có họ Phạm ở Long Xuyên cho anh đi du học ở Pháp, sau khi anh về nước, anh cưới con gái nhà họ Phạm đó, nhưng vì lý do gì tôi không rõ, khi tôi thuyên chuyển về Trường Nguyễn Trường Tộ năm 1970, hai vợ chồng anh Lợi đã ly thân, ban ngày anh dạy học, ăn cơm quán, tối ngủ tại Trường, anh có thằng con trai đang học trong Trường. Biết tôi là người Long Xuyên, đồng hương của vợ anh, nên anh mến tôi, có đêm tôi đã ngủ tại Trường, anh đánh thức tôi bằng được, đưa cho một gói giấy, trong đó có con cua biển luộc và một chai bia "con cọp", anh bảo tôi: "Uống đi! Tôi chỉ mang về cho chú mầy thôi !". Tôi đành phải ăn con cua luộc lạnh tanh, nhưng hớp bia vào cũng đỡ. Tình anh với tôi lạt hay nồng ấm ở chỗ đó.

Đêm ấy khoảng nửa khuya, tôi bị anh quấy rầy không ngủ được, nằm trong mùng tôi nhìn thấy anh mặc quần đùi đen, đi tới đi lui quanh quẩn chỗ chúng tôi ngủ, giọng tức bực chửi:

- Đ.M. Giờ này không cho người ta ngủ! Phá quá vậy !…..

Tôi sợ anh làm mất giấc ngủ của người khác, mai họ còn phải đi dạy đi làm, tôi chui ra khỏi mùng hỏi anh:

- Anh Lợi! Khuya rồi sao anh không ngủ đi, uống có một chai mà!

- Ừ ! Vậy mới nói, tôi tỉnh chớ có say sưa gì đâu!

- Vậy thì chuyện gì xảy ra, anh kể cho tôi nghe đi!

- Nó kéo tôi xuống.

Tôi bắt đầu hiểu mơ hồ, nên nói với anh:

- Nói rõ đầu đuôi dùm đi, anh nói không đầu không đuôi ai mà hiểu.

- Tôi nằm ngủ, bỗng thấy có cô gái mặc nguyên bộ quần áo trắng, tóc xỏa dài, kéo chân tôi, từ trên bàn, thân tôi thiếu điều rớt xuống đất, tôi phải bỏ chạy ra đậy.

- Vậy bây giờ anh tính sao?

- Còn sao nữa, vào lấy quần áo ra đi chỗ khác ngủ.

- Vậy là anh không dám trở vô phòng chớ gì ? Đi với tôi.

Tôi đi trước, anh Lợi theo sau, phòng anh ngủ là lớp đầu tiên nằm bên tay phải, anh đã mở tất cả 72 ngọn néon một thước hai, đèn sáng choang, bốn cây quạt máy trên trần quay vù vù. Tôi thật không ngờ anh từng đi học khóa sinh lầy ở Mã Lai, vậy mà chạy bỏ quần, bỏ áo cũng lạ!

Vài năm sau, tôi mới biết chuyện ấy chẳng có gì lạ, lạ là tại vì tôi không biết chuyện gì hết. Tôi chỉ biết Trường cất trên một nghĩa địa cũ, còn chuyệm tiếp theo tôi không hề biết là: Trường do hãng thầu của Nam Hàn cất, họ có trách nhiệm di dời các ngôi mồ vô chủ, san bằng tất cả cây cối ở trong khu vực xây cất của Trường, việc tiến hành sắp hoàn tất, chỉ còn một cây cuối cùng, họ đem máy cưa tay đến cắt, máy cưa bị đứt xích, họ dùng một xe ủi cơ giới chạy tới để ủi cho cây ngã, trên đường chạy tới gốc cây, xe ủi bỗng bị lọt tỏm xuống hầm, hầm đó vốn là ngôi mộ cũ đã bốc, rồi họ đi xin thuốc nổ TNT, sau khi mồi lửa vào dây cháy chậm, dây chỉ cháy một đoạn mà không cháy tới ngòi nổ, nên thuốc nổ TNT không nổ.

Ông Giám Đốc Nha Kỹ Thuật Học vụ Lý Kim Chân, chủ công trình thấy chuyện cũng lạ, trong bữa cơm chiều ở nhà, ông kể chuyện cho gia đình nghe, bà thân ông có ý kiến:

- Con à! Con là người chủ công trình, nếu con có toàn quyền, con không nên đốn cây ấy, bởi vì có những điềm không nên đốn, nếu đốn có khi có hại cho con.Ông Lý Kim Chân nghe lời mẹ khuyên, nên quyết định chừa lại, cho nên Trường cất xong, toàn khu vực Trường có một cái cây còn lại bên cạnh dãy lớp, không phải ở sân trước mà cũng chẳng phải ở sân sau.

Anh Phan Kim Minh, con ông Phan Kim Báu, giáo sư ở Trường Kỹ Thuật Vĩnh Long, nghĩ Hè ở nhà, nghe chuyện lạ về cái cây, một đêm kia anh theo xe Trường với chiếc áo mưa, trọn đêm nằm ngủ dưới gốc cây ấy. Khi tôi biết chuyện này, chưa gặp anh Minh để hỏi anh về chuyện một đêm nằm sương bên gốc cây kia.

Anh Nguyễn Tấn Lợi còn kể nhiều chuyện tiếu lâm, tôi được nghe cũng khá thú vị. Nhưng chỉ có thể kể về chuyện một hàn nho tả cảnh nghèo của gia cảnh mình, nghèo quá nghèo, không có chi để ăn trong bữa ăn, cũng chẳng có gạo để nấu:

"Chó đứng chực xương rơi nước mắt,
Chuột nhìn hủ gạo rụng lông nheo"

Sau mấy tháng tối đi sáng về, anh em mới ngộ ra, từ Sàigòn lên Thủ Đức xa 12 cây số, nhưng ngày nào kẹt dạy chỉ có 2 giờ mà phải sang sớm đi theo xe Trường, chiều tối mới về, mất cả một ngày, ai cũng có giờ dạy tư ở Sàigòn và Trường đẹp sẽ là Trường Sư Phạm Kỹ Thuật chớ không phải của Trung Học Kỹ Thuật Nguyễn Trường Tộ, nên Hội Đồng Giáo Sư Trường họp lại quyết định nhường hẳn ngôi Trường mới là ngôi Trường do Tòa Đại Sứ Mỹ lấy cơ sở Trường tại số 25 bis Hồng Thập Tự nay cất Trường mới đền bù, và tự nguyện xin ở lại trong khuôn viên của Nha. Nha chấp thuận nguyện vọng của Trường, cũng chấp nhận cho ai muốn chuyển lên Trường mới, cho nên chỉ có mỗi mình anh Vũ Đình Lệ giáo sư Kỹ Nghệ Gỗ xin chuyển mà thôi.

Năm 1983 hay 1984, tôi làm việc ở Công Ty Trang Bị Kỹ Thuật thuộc sở Công Nghiệp ở cư xá Brink nay là khách sạn Hyatt, Trường đại Học Sư Phạm Kỹ Thuật Thử Đức có gửi toàn bộ sinh viên mônVẽ Kỹ Thuật, để anh em chúng tôi hướng dẫn sinh viên làm đồ án tốt nghiệp, chúng tôi có anh Đỗ Võ Quang Master ở Mỹ, anh Trần Quang Thành, Nguyễn Văn Hòa, Kỷ sư Công nghệ Phú Thọ và tôi.

Sau đó, tôi được mời giảng môn Vẽ Kỹ Thuật cho một lớp chính quy và một lớp bồi dưỡng giáo viên dạy Vẽ Kỹ Thuật. Thời gian đi dạy này sáng đi xe Trường, chiều theo xe Trường về, tôi gặp lại giáo sư Khai, giáo sư Duyên những vị Thầy xưa kia dạy ở Cao Thắng và gặp lại các bạn Tô Ngọc Trí, Bùi Văn Thanh Tâm cùng học Sư Phạm Kỹ Thuật. Lúc đó tôi là Trưởng Phòng Công nghệ, đang có công tác lắp ráp máy ép dầu của xí nghiệp công tư hợp doanh Trương Văn Bền bán cho xí

nghiệp 1 tháng 5 ở Bến Tre, đây là một máy ép dầu của Mỹ, công suất lớn, tôi phải đi đi, về về, ngày đó đi xe đò phải có Giấy Giới Thiệu, phải xếp hàng rồng rắn, tôi phải bỏ dạy Sư Phạm Kỹ Thuật, không lời từ giã với anh Nguyễn Đức Lưu, khi ấy anh đang dạy ở đó.

Ngày tôi vào Ban Sư Phạm Kỹ Thuật đến năm nay đã 48 năm. Ngày xưa một Sinh viên vào học Sư Phạm mỗi tháng đều có học bổng một ngàn đồng, sau khi ra Trường phải làm việc trả lại 10 năm, tính ra tôi ra Trường năm 1966, đến năm 1975 không còn dạy học nữa, vậy là tôi còn món nợ 1 năm. Năm 1981, ông Lê Thành Phụng Giám Đốc Sở Công nghiệp Thành phố HCM, chỉ định tôi trở về trường cũ đảm nhận chức vụ Hiệu Phó chuyên môn Trường Kỹ thuật Nghiệp vụ Thành phố HCM, nhờ vậy tôi trả đủ món nợ năm xưa.

Bao nhiêu năm, cầm phấn trắng vẽ trên bảng đen, giảng dạy cho các em, tôi chỉ mong các em phải vượt qua, vượt qua tôi, mấy năm gần đây Ngày Nhà Giáo các em học sinh cũ tổ chức ở nhà hàng mời tôi tới dự, tôi tới không phải để nghe các em bày tỏ chân thành lời cám ơn, hay nhận một lẵng hoa, một món quà tình nghĩa, mà tôi tới dự để tìm hiểu các em đã thành công thế nào, được biết có học sinh cũ nay là bác sĩ, là kỷ sư, là Giám đốc là Phó Tổng Giám Đốc, có một học sinh cũ vừa mới liên lạc với tôi, tôi được biết em này có bằng PhD của Trường Stanford, ở California, em ấy là một trong vài người đã viết Software WinVNKey, để gõ chữ Việt, Hán, Nôm, hiện tôi đang dùng để gõ bài này. Cũng là một niềm vui nhìn thấy kết quả của mười năm nghề giáo của mình.

Đôi lần tôi được về thăm Trường xưa, nhìn Giảng Đường, lớp học, ký túc xá, cái cây năm nọ chạnh nhớ tới anh Lê Bá Thanh, đã nằm xuống ở San Jose, anh Nguyễn Tấn Lợi định cư ở Pháp, còn hay mất không nghe ai nhắc tới.

Tôi có được vào các xưởng mới cất thêm do chánh phủ Đức, Áo cũng như vài Công ty kỹ nghệ ngoại quốc tặng máy móc cho Trường, do đó Trường xây cất thêm, kiến tạo nên bộ mặt mới với hàng ngàn sinh viên, nhìn thấy họ tràn đầy sức sống, nghĩ lại mình đã gần nửa thế kỷ trôi qua.

Huỳnh Ái Tông

(Cựu SV khóa 1964)

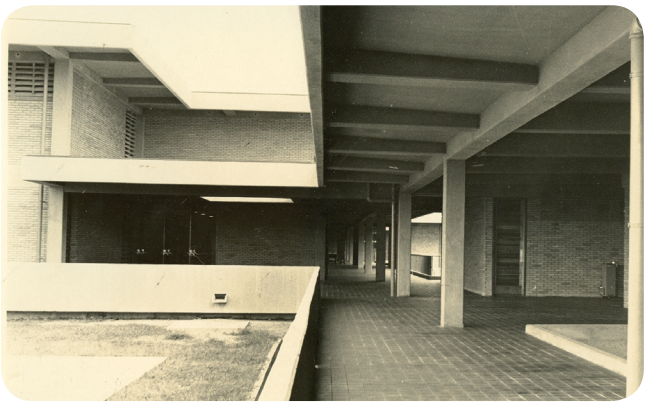

Thơ:

Nhớ ngày tiếp quản

Thân tặng Ban Quân quản Trường thời gian đầu giải phóng!

Chúng tôi về trường ngày Giải phóng
Nhảy múa trong lòng những nét vui
Cứ tưởng trong mơ nhưng lại thật,
Môi cười mà mắt lệ đang rơi!

Bằng Lăng hoa tím nở rồi,
Phượng còn e ấp đợi người mùa thi,
Trên cành hoa Sứ thầm thì,
Trầm tư Da đứng, nghĩ gì hỡi Da!?

Nhưng kìa: ta với ta
Một thoáng nhìn bỡ ngỡ
Rồi tay nắm chan hòa
Mắt cười lên rạng rỡ!

Từ ấy không còn xa cách nữa
Tin nhau: người lạ hóa người thân,
Chung lòng chung sức cho trường sở
Đưa nếp trường ta ổn định dần

Dẫu rằng còn những băn khoăn,
Dẫu rằng còn những khó khăn đợi chờ,
Dẫu rằng còn những âu lo
Niềm riêng tạm gác, chung lo việc trường.

Thế rồi ngày tháng qua luôn
Bao nhiêu vui, bấy nhiêu buồn: sẻ chia!
Thế rồi dưới ngọn đèn khuya
Cùng nhau trăn trở hướng về ngày mai.

Ba mươi hai năm...
Biết bao ngày...
Nhớ thời tiếp quản, lòng ai bồi hồi!

Đinh Xuân Lộc
(Thành viên Ban Quân quản Trường)

Một thời dấu yêu

Thấm thoát đã nửa đời người
Dấu yêu gửi lại một thời sinh viên
Học trò là tuổi thần tiên
Khắc sâu kỷ niệm mái trường đẹp xinh
50 năm chan chứa nghĩa tình
50 năm chắp cánh cho mình bay xa
Ai ơi, nhìn lại ngày qua
Biết bao thế hệ đã xa mái trường
Như đàn chim tỏa muôn phương
Mang theo hình bóng thân thương chốn này
50 năm kỷ niệm dâng đầy
Tình trường, nghĩa bạn, ơn thầy khắc ghi.

Trương Thị Mỹ Châu
(Khoa Lý luận chính trị)

Bài hát: ĐƯỜNG TRƯỜNG TÔI

Bài hát này được viết trong thời gian tất cả các sinh viên khác đều đi lao động đắp con đê ở bờ bưng sáu xã. Lúc đầu có tên là Con đường Sư Phạm Kỹ Thuật sau qua góp ý của bạn Trần Gia Cường đổi lại thành "Đường Trường Tôi".

Lúc đó, tôi đang tập sự giảng dạy tại trường nên không phải tham gia lao động. Ngoài ra, tại thời điểm này, ban văn nghệ của trường đang chuẩn bị các tiết mục chào mừng đại hội Đảng bộ nhà trường. Các tiết mục văn nghệ giới thiệu về trường được chuẩn bị để đài truyền hình thành phố Hồ Chí Minh thu hình phát sóng, nên một số sinh viên có khả năng sáng tác được ở nhà lo việc sáng tác.

Giai đoạn đó, tôi thấy khó xử vì một số bạn khác đã có những sáng tác rất hay như các bài hát của Trần Phước An, thầy Hải dạy Nga văn, trưởng ban văn nghệ của trường. Các bạn đang tập các bài hát đó rất hăng say và tôi cũng thấy xao xuyến với ngôn từ và giai điệu của các bài hát. Những bài hát xuất phát từ trái tim nhiệt tình, yêu mến ngôi trường của mình. Những bài hát cũ của tôi chưa có bài nào nói về trường cả, chỉ nói về tình cảm của những lần đi lao động, của những lần sinh hoạt bên nhau, và về tình yêu học trò mà thôi.

Trăn trở, trăn trở và thất vọng với các giai điệu thử nghiệm.
Một buổi sáng, tôi đi qua khu ký túc xá, thấy Phiến, nữ sinh viên năm thứ ba khoa Kinh tế gia đình, đang ngồi trong phòng đan áo. Tôi hỏi em làm gì mà không đi lao động. Phiến trả lời là đang sáng tác. Tôi ngỡ ngàng vì với việc đan áo thế kia thì làm sao sáng tác được. Tôi hỏi Phiến đã viết được những gì. Câu trả lời chung chung làm tôi thất vọng vì không tìm được một ý niệm gì đặc biệt cho bản nhạc của mình. Thế mà câu chuyện vớ vẩn đó đã dẫn dắt tôi đến với bài hát mới khi lang thang trong sân trường và ngỡ ngàng với những sắc hoa.

Tối hôm đó, tôi thao thức trên giường ngủ, tắt đèn rồi ngồi dậy, đốt thuốc hút, bật đèn loay hoay viết làm anh bạn cùng phòng Lê Xuân Tới càu nhàu.

Hình ảnh con đường từ ngoài lộ chính đi vào cổng trường, với câu hỏi của những sinh viên lần đầu tiên vào trường cứ hiện ra trong trí tôi. Con đường không đi thẳng vào trường mà tạo thành một đường cong. Vào những năm 1972, 1973, chúng tôi cũng đã từng lý giải về mặt khoa học cho các bạn sinh viên mới về điều này. Chẳng có gì cả ngoài việc thuận tiện cho việc vận chuyển bằng xe chở hàng loại siêu trường. Cũng có một lần, con đường có nét thơ hơn khi chúng tôi cắm những ngọn đuốc dọc theo con đường vào một buổi tối nhân lễ nhập môn của tân sinh viên trong năm 1973. Ánh lửa bập bùng tạo một nét độc đáo hướng dẫn mọi người đi vào cổng trường. Thời ấy chưa có đủ điện để chiếu sáng đường đi. Thế thôi, con đường trong giấc ngủ không tròn đã trở thành xinh xắn, nên thơ dưới cái nhìn của người đi học :

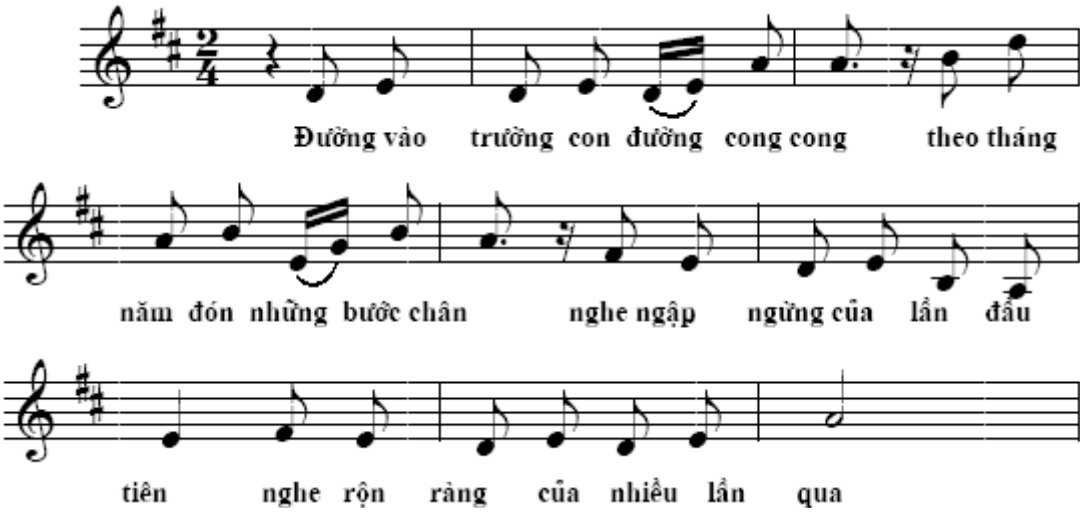

Đúng rồi, tôi đã ở dưới mái trường này hơn 6 năm rồi, đã đón và tiễn bao nhiêu bạn bè của mình. Ngày đó sinh viên trong trường hầu như đều biết nhau vì số lượng sinh viên cả 4 năm rất ít, dưới 200 người. Còn tôi, một người hoạt động trong ban đại diện sinh viên, có khiếu sinh hoạt và văn nghệ nên được nhiều bạn khác biết đến và tôi cũng biết được nhiều người. Tôi có thể sinh hoạt với bất kỳ lớp nào, khoa nào trong trường mà vẫn không cảm thấy lạc lõng với các bạn khoa đó, lớp đó.

Và ngôi trường vào những ngày đầu vừa xây dựng xong, trơ trọi ít cây, ít lá, ít hoa vì tất cả đều mới được trồng. Chúng tôi, lớp sinh viên đầu tiên vào lúc trường được xây dựng đã đóng góp công sức trong việc lắp đặt các trang thiết bị ở thư viện, bàn ghế tủ trong các lớp học cũng như trồng thêm một số cây xanh trong trường. Cây phượng hồng do anh Tăng Phước Thạnh trồng giờ đã lớn lắm rồi, mùa hè về đã trổ bông đỏ rực. Những cây tràm cứ mùa thu đến lại thả bông vàng phủ áo, còn bằng lăng thì đã đi vào hồn mình từ thuở xa xưa với màu hoa tím biếc. Những hình ảnh của các sắc hoa kết thành những câu nhạc

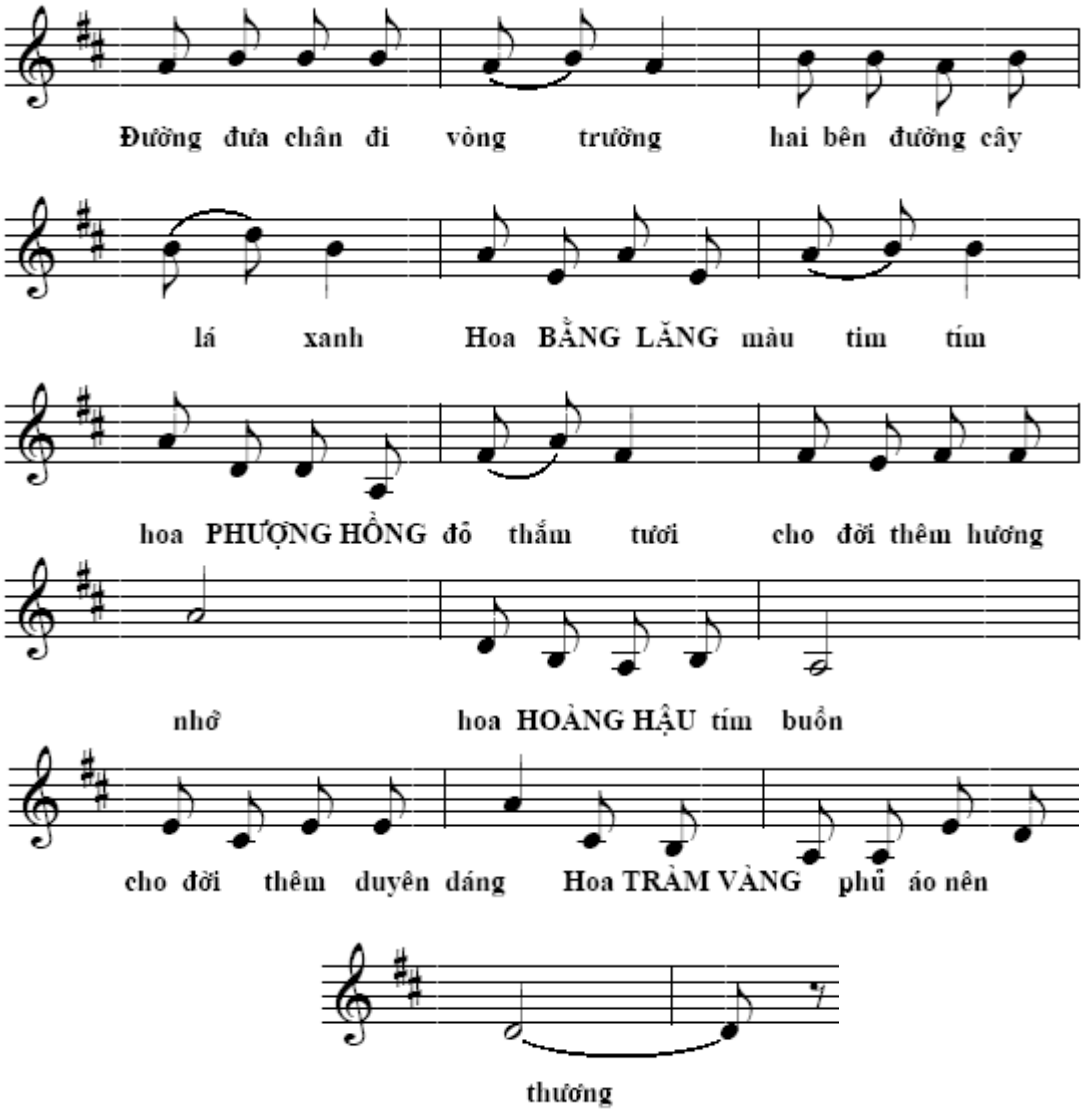

Cái cây có tên đẹp như thế -Hoàng hậu- ai đời lại còn có một tên khác, đó là cây Móng bò vì lá của nó giống móng chân con bò. Nhưng dẫu thế nào đi nữa thì sắc tím của hoa cũng làm chúng tôi xao xuyến vì cũng đã có lúc mình từng pha mực tím làm thơ.

Con đường của chúng tôi đi bắt đầu từ mái trường này
Đường đưa ta đến chân trời xa/, nghe xao xuyến nghe bồi hồi

Đường giáo viên nhân dân,
Đường đưa ta đi vào nhà máy, thơm dạt dào, mùi xăng dầu, nghe rộn ràng tiếng máy reo vui
Đường vào nông trường yêu sao mùi đất, đường vào cuộc đời, là đường chúng ta đi hôm nay.

Thế đó, Bài hát hoàn tất trong một đêm trăn trở được tôi viết lại hoàn chỉnh và mất cả một ngày để hát cho thật nhuyễn.

Tối hôm sau, khi mọi người đi lao động đã về lại ký túc xa, tôi tìm đến gặp..., giới thiệu bài hát và nhờ em ấy hát giới thiệu. Người em gái ấy có một giọng hát tuy không xuất sắc bằng các danh ca trong trường thuở ấy nhưng không biết vì lý do gì tôi lại nhờ đến em ấy/ (thật lạ là giờ tôi đã quên mất tên cô em gái đó). Lúc đầu còn do dự nhưng sau một lát, em ấy đã đồng ý và tập hát.

Thế rồi, ngày hôm sau, khi mọi người lao động về, một số bạn gặp tôi trước cổng trường đã hát lại câu đầu của bài hát cùng với một nụ cười. Tôi thấy thật thú vị.
Được biết rằng, vào buổi trưa, khi mọi người nghỉ trưa, em ấy đã hát giới thiệu với các bạn trong lớp của mình và tiếng hát đã kéo nhiều người khác lớp đến nghe và hát theo.
Sau đó, bạn Trần Gia Cường đã đến gặp tôi đề nghị đổi lại tên bài hát cùng với một chi tiết nhỏ là nên thay thế một số từ trong câu hát: "Đường đưa ta đến chân trời xa, nghe xao xuyến, nghe bồi hồi" vì ý nó không rõ. Sau một lát suy nghĩ, tôi đổi chữ "xa" thành "mới", nâng cao độ nốt nhạc lên và đổi chữ "bồi hồi" thành "tự hào". Nhờ thế, ý của câu hát trở nên mạnh mẽ hơn, nêu bật được con đường mà người sinh viên sự phạm sẽ dấn thân, một con đường mới mẻ khiến cho người sắp đi vào đó thấy lòng mình xuyến xao. Đó là con đường đầy tự hào của người giáo viên .

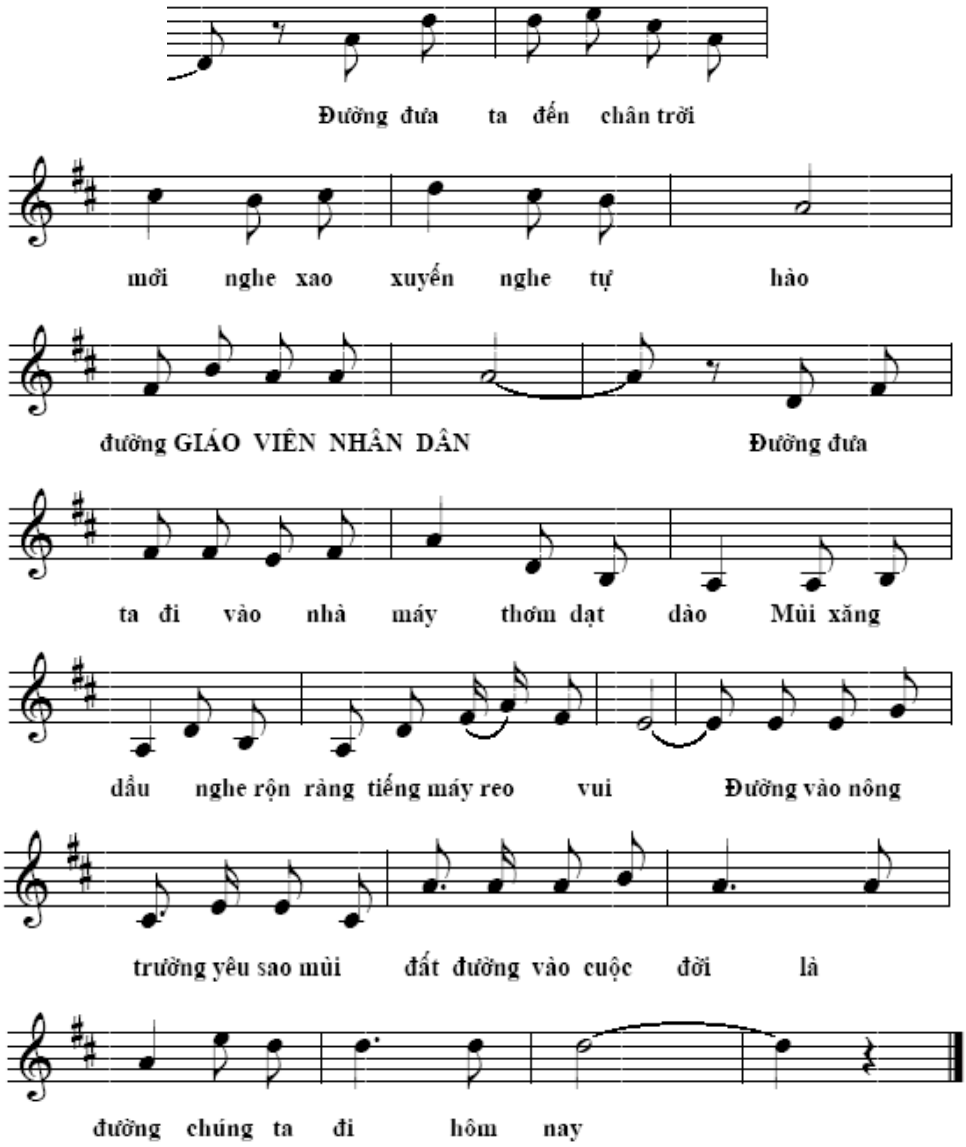

Bài hát sau đó được thu hình với giọng ca của 3 cô gái xinh xắn: Hồng Nhung, Xuân Lan và Hồng Phượng.

Chương trình của trường Đại học SPKT được phát hình trên toàn quốc và cũng được các đài phát thanh truyền đi nữa. Ngày ấy rất ít có các chương trình đặc biệt như thế, nên những sinh viên SPKT đã ra trường đều rất thú vị và tự hào khi nghe những bài hát về trường cũ. Nhất là bài hát rất thực, rất gần gũi về con đường mà mình đang đi.

Bây giờ, vào những ngày họp mặt cựu sinh viên tại trường, tôi có nghe bài hát này do một số bạn hát, có lúc qua điện thoại của một người bạn và có lúc được nghe trực tiếp. Thật là xúc động!

Lâu lắm và thật hay khi được nghe Hồng Nhung hát. Những hình ảnh ngày xưa vào năm 1977 đó hiện ra rõ nét trong tâm trí mình. Một thoáng xao lòng với những ý nghĩ vẫn vơ, ước gì có lại được những ngày như thế.

Giọng hát của chúng mình đã không còn thanh như trước, không còn đủ sức vươn đến đúng với cao độ của nó nữa nhưng tình bạn vẫn mãi mãi như xưa.
Ơi những người bạn Sư Phạm Kỹ Thuật của tôi, tôi yêu các bạn!

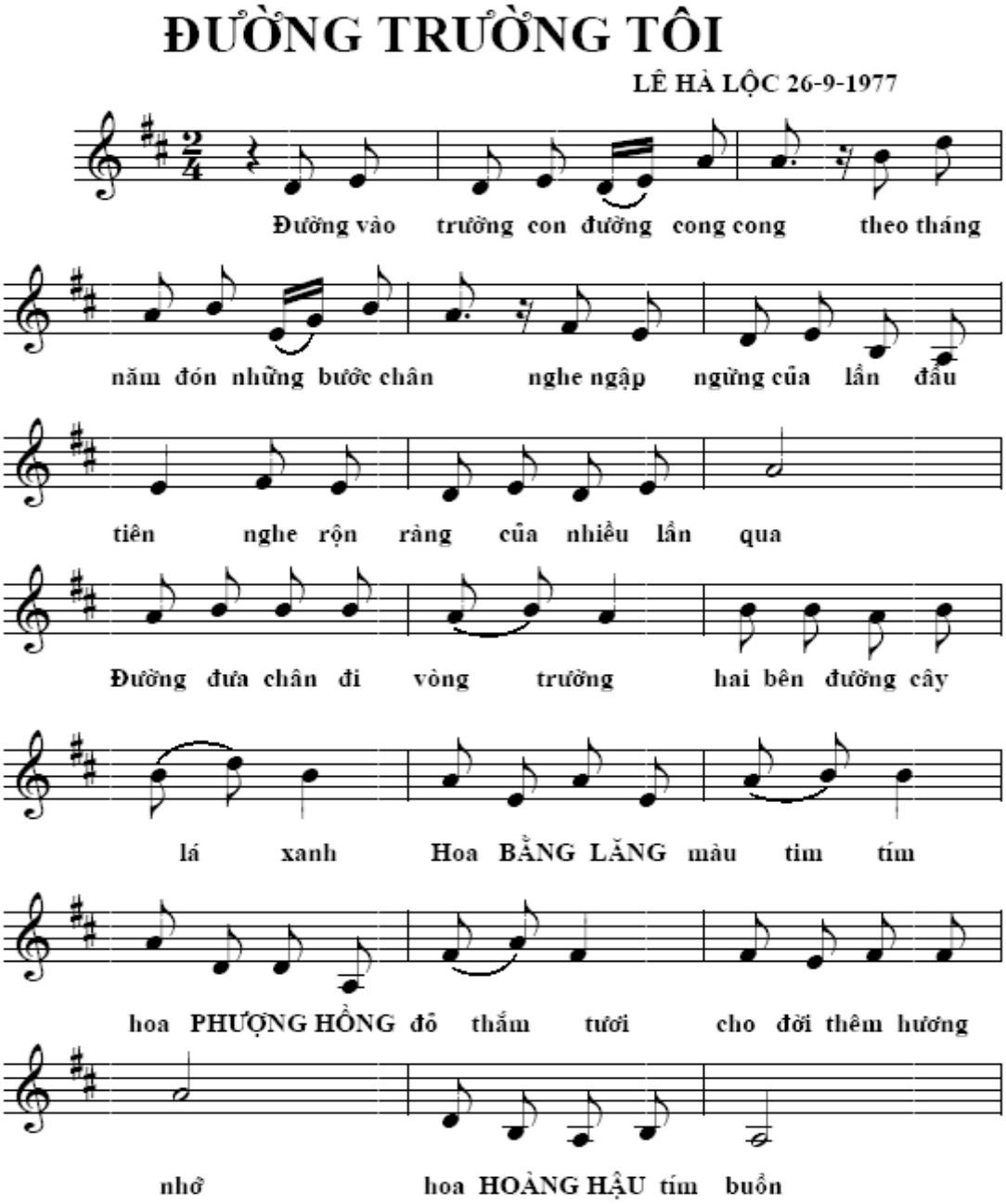

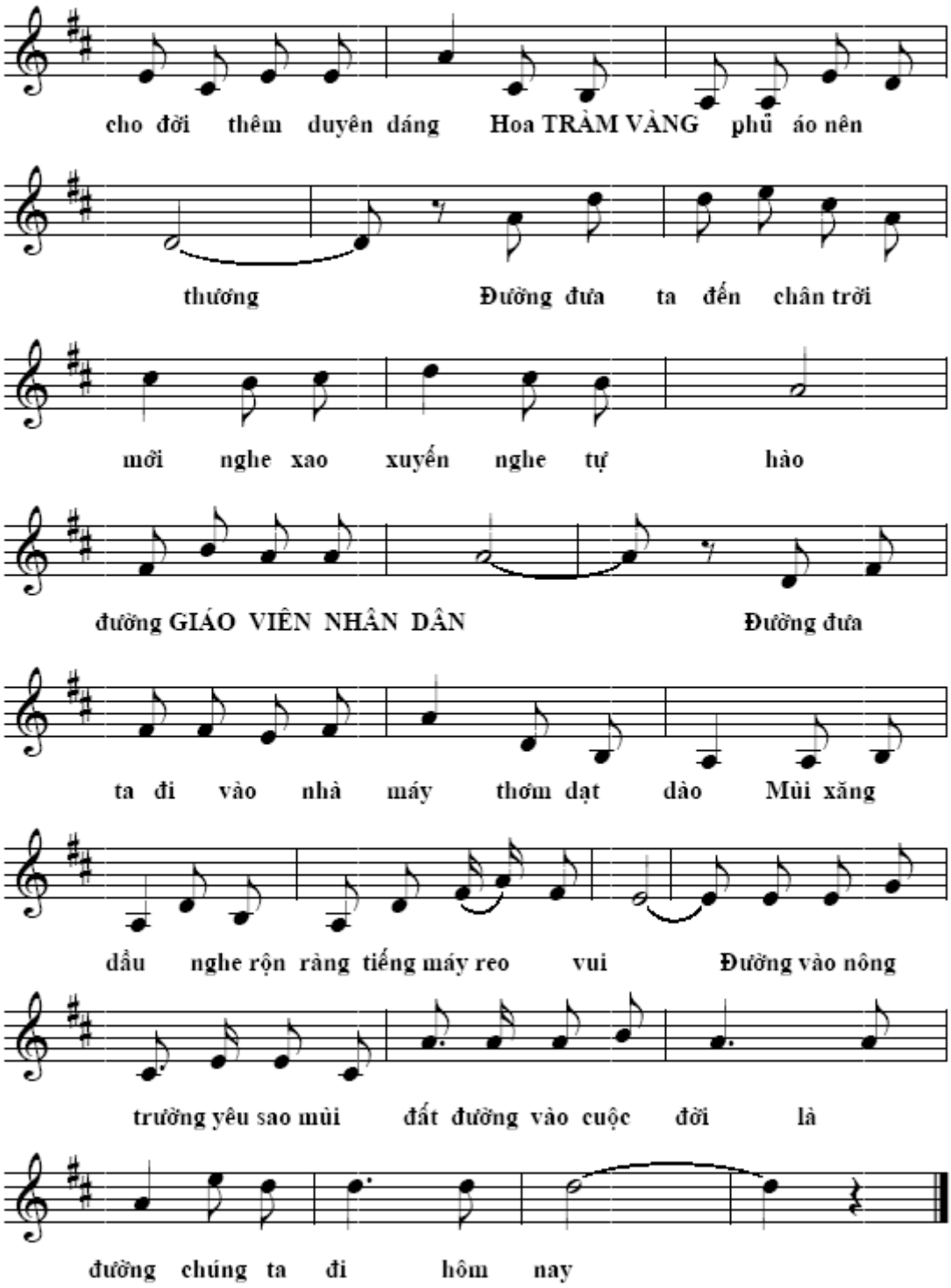

Lê Hà Lộc
(Cựu SV CKĐ, khóa 1971)

KHÔNG THỂ NÀO QUÊN

Lời ngỏ: Khi tôi bắt đầu bài viết này, thì trên trang báo tin tức của Trường đang điểm thời gian còn lại từ giờ phút này cho đến ngày kỷ niệm 50 thành lập Trường (5-10-2012) chỉ còn 37 ngày 7 giờ 42 phút 34 giây. Tuy biết rằng đã quá hạn nộp bài, nhưng tôi vẫn cố viết bài này, vì tôi muốn bày tỏ những cảm xúc về một giai đoạn phát triển của Trường "Mười năm đầu thời kỳ đổi mới (1986-1996)", mà tôi KHÔNG THỂ NÀO QUÊN.

Tôi muốn nhắc đến HỆ ĐÀO TẠO MỞ RỘNG (từ 1988 đến 1995) với ý muốn viết đậm nét hơn về vai trò của nó vào những trang sử phát triển của Trường.

HỆ ĐÀO TẠO MỞ RỘNG VÀ TÁC DỤNG LỊCH SỬ CỦA NÓ

Trong bài "44 năm xây dựng - khẳng định và phát triển"(*) có đoạn viết về hệ đào tạo mở rộng: "Hưởng ứng chủ trương xã hội hóa của nhà nước, năm 1988, hệ đào tạo ngoài chính quy, lúc đó gọi là hệ mở rộng đã ra đời".

Có thể khẳng định rằng Trường Đại học Sư phạm Kỹ thuật Tp. Hồ Chí Minh là trường đã khởi xướng và cho ra đời hệ đào tạo mới, là trường đi đầu trong việc mở các hoạt động đào tạo ngoài chính quy.

Sau năm 1988, nghĩa là sau khi hệ đại học mở rộng ra đời từ Trường Đại học Sư phạm Kỹ thuật Tp. Hồ Chí Minh, bắt đầu có nhiều trường đại học dân lập được Bộ Giáo dục & Đào tạo quyết định cho thành lập ở Thành phố Hồ Chí Minh và các tỉnh khác trong cả nước. Ở đây tôi muốn nêu cái mốc lịch sử mà hệ thống trường dân lập, trường tư được hình thành, chứ không chỉ nhằm đề cao, tôn vinh Trường ta. Thật ra, khái niệm ĐẠI HỌC MỞ đã có trước đó,/ được các kiến trúc sư của các đề án phát triển và đổi mới giáo dục đại học Việt Nam trình bày trong các lớp chuyên đề về sư phạm được tổ chức trong những năm 1984-1985. Nhưng từ khái niệm, tư duy đại học mở đến hiện thực hình thành đại học mở quả là có sự bất ngờ, vì nó bắt đầu hình thành từ cơ sở, từ quần chúng. Thật ra có lẽ không một ai trong chúng ta lúc bấy giờ đã có một khái niệm sâu sắc về đại học mở, như các thầy kiến trúc sư của giáo dục ở trên Bộ. Nhưng tiếp cận và nhạy bén với nhu cầu, nguyện vọng học tập lên cao hơn và khả năng trang trải chi phí học tập của người dân, của thanh niên học sinh chưa đủ khả năng trúng tuyển vào đại học chính quy, Trường ta đã mở thêm HỆ ĐẠI HỌC MỞ RỘNG. Không quá lời chút nào, khi tôi muốn nói rằng, dấu ấn lịch sử của những tháng, năm bắt đầu hệ đại học mở rộng ở tại Trường và ở các trung tâm ngoài Trường (ở Tp. Hồ Chí Minh và ở các tỉnh khác). Tương tự như dấu ấn lịch sử buổi bình minh của phong trào 3 khoán ở Vĩnh Phú, Long An, mà từ đó Trung ương Đảng Cộng sản Việt Nam đã đề xướng và lãnh đạo ĐƯỜNG LỐI ĐỔI MỚI, đưa đất nước phát triển như ngày nay.

MỞ, hay MỞ RỘNG? Lý luận cũng như thông

Tại lễ đón nhận Huân chương lao động hạng 3 (1985).

tin về tổ chức giáo dục đại học chỉ viết Đại học MỞ. Chúng ta lại nói MỞ RỘNG – ĐẠI HỌC MỞ RỘNG – Lúc bấy giờ chúng ta nói MỞ RỘNG không phải theo cách nói thêm một từ đệm, nói một cách ngẫu hứng. Mà đó là cách nói có ý thức, xuất phát từ tiềm thức. Cánh cửa mở vào đại học lúc bấy giờ quá chật hẹp. Nó phải được mở rộng cho mọi thí sinh tự nguyện đóng học phí. Nó không những chỉ được mở rộng tại địa điểm chính của trường, mà còn được mở rộng ở nhiều địa điểm khác ngoài trường, gần với người học. Cái từ "mở rộng" đã nẩy ra từ tiềm thức như vậy đấy.

ĐẶC ĐIỂM CỦA HỆ ĐẠI HỌC MỞ RỘNG

Hệ đại học mở rộng (sau đây viết tắt là ĐHMR) ở Trường chúng ta /có những đặc điểm là:

* Kỷ yếu kỷ niệm 44 năm thành lập & 30 năm mang tên Đại Học Sư Phạm Kỹ Thuật Thành Phố Hồ Chí Minh – 10-2006 – tr.16 và 18/223.